

PROBLEM NESTALIH PREDMET JE STALNIH MANIPULACIJA

 www.stina.hr/2025/11/15/problem-nestalih-predmet-je-stalnih-manipulacija/

Intervju: Veran Matić, bivši posebni izaslanik Predsjednika Republike Srbije za pitanja nestalih osoba *

samo je floskula koju često ističu vodeći političari. U političkoj realnosti pitanje nestalih jedno je od onih kojima se vrlo često manipulira i to je nastrašnije, jer porodice pate nekoliko decenija bez informacija i bez dostojnog pokopa najmilijih, ocjenjuje iz svoje dugogodišnje prakse bavljenja ovim teškim problemima bivši posebni izaslanik Predsjednika Republike Srbije za pitanja nestalih osoba. To je nacionalna sramota svake od naših zemalja i čitave regije u kojoj ima preko 10.000 nestalih. Nema dovoljno političke volje za sustavnom i iskrenom suradnjom ni na jednoj strani, a bez stvaranja povjerenja, izbora stručnih i posvećenih ljudi i zajedničkog rada na ovim problemima nema rješenja. Nužan je i kritičniji odnos prema ratnim zločinima jer njihovo prikrivanje otežava i potragu za nestalim te prihvaćanje moguće pomoći međunarodnih institucija. Politika normalizacije i pomirenja, koja je saživjela u jednom momentu je napuštena, a bez rješavanja međusobnih problema oni ostaju stalni izvor nestabilnosti i sukoba.

Duže vremena ste bili Izaslanik Predsjednika Republike Srbije za pitanja nestalih osoba u razdoblju od 1991. do 1995. godine. Što vas je ponukalo da izađete iz novinarskih voda i prihvatite taj posao?

Nikada nisam izašao iz novinarskih voda. Ovo je bila volonterska aktivnost koja se oslanjala i na moj novinarski posao. Osnovao sam Radio B92 koji je za vreme ratova bio antiratni medij i ne samo medij već više pokret. Kasnije je televizija B92 napravila niz programa iz serijala „Istina, odgovornost, pomirenje”. Brojne dokumentarne filmove o ratnim zločinima uključujući i „Vukovar”, „Poslednji rez”.... Paralelno sam se, kroz Fondaciju B92 bavio humanitarnim i socijalnim pitanjima. Vodio sam Komisiju za istraživanje ubistava novinara u Srbiji. Tako da nije ništa neuobičajeno. Ideja se rodila na jednom sastanku sa Ivicom Vrkićem, Miloradom Pupovcem i Dragom Hedlom u Osijeku. Kolinda Grabar Kitarović i Aleksandar Vučić su prihvatili ideju da se i tim neformalnim putevima dođe do informacija o nestalima. Tada su postojale naznake za normalizaciju odnosa između Hrvatske i Srbije. Bilo je nekoliko njihovih susreta, kao onaj na mostu na Dunavu, potom u Dalju i Subotici. Tada je potpisana Subotička deklaracija. Dve državne komisije nisu efikasno sarađivale. Stalno u nekom sukobu najmanje se vodilo računa o nestalima i njihovim porodicama.

Kad se danas osvrnete unatrag kako gledate na taj svoj rad. U jednom javnom istupu ste kazali da osjećate sramotu zbog neuspjeha, „zbog (tada) 1832, ili više nestalih“.

Da, vrlo brzo smo se suočili sa problemima. Praktično, Vrkić je imao stalnu opstrukciju od Stjepana Sučića koji je vodio Upravu za nestale RH. Sa te pozicije iz Ministarstva branitelja blokirao je našu saradnju. Potom je Vrkić davao ostavku pa ga je Plenković nagovarao da ostane, a onda se na kraju razboleo. Došlo je do promena i predsednik Milanović nije imenovao novog izaslanika, tako da sam ja nekoliko godina ostao sam sa pokušajima da pronađem informacije i svedoke. Uspevao sam onoliko koliko je to moguće pojedincu. Neke od informacija dovele su do pronalaženja nestalih.

Rekao sam da osećam sramotu, jer sam se uverio koliko je retorika o tome da su nestali – najvažnije i samo humanitarno pitanje, samo floskula koju pominju vodeći političari i da je pitanje nestalih jedno od onih kojima se manipuliše i to je nastrašnije, jer porodice pate nekoliko decenija bez informacija i bez dostojnog pokopa najmilijih. To je nacionalna sramota svake od naših zemalja i čitavog regiona u kojem ima preko 10.000 nestalih.

OBOSTRANA NESURADNJA

Tada ste i rekli kako se izvinjavate obiteljima „zbog toga što nisam uspeo da uradim više na promeni politika koje su učinile ovo humanitarno pitanje poligonom za političke zloupotrebe i paralizovale potragu za vašim najmilim“. Govorite u množini. Znači li to da se vaša kritika odnosi i na hrvatsku i na srpsku stranu?

Da, obe strane su ušančene u nesaradnjivosti. Vrlo brzo sam uočio da sa Komisijom i Upravom nikada neće biti napravljen napredak, jer jednostavno nema saradnje. Predlagao sam više puta i predsedniku Plenkoviću i Vučiću formiranje zajedničkih timova za potragu za nestalima, jednim za Vukovar, jer je tamo još uvek najveći broj nestalih Hrvata i za Oluju u kojoj je nestao najveći broj Srba. Da se mešoviti timovi sastoje od ljudi

koji najbolje poznaju ove periode i koji su bili na neki način i svedoci, koji mogu doći do drugih, svedoka i odgovornih.... Verujem da je to jedini realističan način da se napravi iskorak i reši većina slučajeva nestalih.

Takođe sam predlagao zajedničku akciju na identifikaciji tela koja se nalaze na Šalati. Tamo se jako dugo nalazi više od 850 tela za koja ne postoji dovoljno dna uzoraka, ili su neki drugi problemi u pitanju, ali i to se mora raditi zajednički. Verujem da bi bar polovina i tih slučajeva mogla da bude rešena. U Hrvatskoj su i mesta gde se nalaze tela nestalih, u hrvatskim rukama je policija i tužilaštva bez kojih nema akcije. Srbija tu ne može ništa. Od Srbije se traže informacije, postoji spisak zahteva, ali odgovori su godinama takvi da u arhivama nema informacija o mestima pokopa ili masovnih grobnica. Hrvatska strana traži da se ispita tridesetak aktera iz rata u Hrvatskoj, ali srpsko Tužilaštvo to odbija da uradi. Ja sam pokušao da dođem do nekih kontakata kako bih pokušao da razgovaram, ali mi nije uspelo. A mislim i da ne bi bilo uspeha, jer jednostavno to nije državna politika. Predlagao sam da se i u Srbiji ponudi nagrada za informacije kao što postoji u Hrvatskoj, ali ni to nije uspelo. Imao sam informacije da jedan građanin zna podatke o mestu pokopa jednog Hrvata i pokušavao sam da izvučem informaciju o tome. On je insistirao da Hrvati kažu šta je bilo sa njegovim komšijom koji je takođe nestao. Sa druge strane nije bilo saradnje. Posle godinu dana pozvao me je na razgovor i rekao da mu je sin bolestan i da ne zna da li će preživeti, da i on ima puno godina i da će dati informaciju ako mu se učini usluga u vezi sa tom novom situacijom. Uspeo sam to da obezbedim i dobio podatke o mestu pokopa, u kojem je i sam učestvovao i u tom trenutku je bio jedini živ koji je u tome učestvovao. Prosledio sam informacije u Hrvatsku moleći da prisustvujem pregledu lokacije, na koju bih doveo i svedoka. Ali dobio sam samo informaciju da tamo nije nađeno telo. Ipak mislim da bi sasvim drugačije bilo da je i svedok bio prisutan. Drugi put dao sam podatke o jami na Dinari u koju je bačeno telo ubijenog Srbina, takođe sa porukom da mogu da dovedem svedoka koji je u tome učestvovao, ali sam dobio odgovor da je to nemoguće jer je taj prostor miniran, iako je i tada bilo poznato da to nije tačno i da tuda prolazi i biciklistička staza. Posle šest meseci video sam u vestima Uprave da je identifikovano to lice. Dakle otišli su sami i ekshumirali i identifikovali.

Nedavno je ekshumiran i identifikovan Hrvat Mijo Radić za čijim sam telom najviše tragao sa njegovom ćerkom. Na tom putu pronašli smo i komšiju koji ga je odvezao na put bez povratka, molili ga da da informaciju. Nije hteo. Učinili smo ga javnim.... Tada smo saznali i da postoji prijava protiv njega za silovanje. U Osiječkom DORH-u su nam rekli da su slali prijavu u Tužilaštvo za ratne zločine u Beograd, ali da su dobili odgovor da u Srbiji silovanje nije ratni zločin. Znajući da to nije tako otišli smo u Tužilaštvo i dobili potvrdu da mogu ispitati žrtvu... Trenutno se taj proces vodi pred sudom u Beogradu.

BEZ KRITIČKOG ODNOSA PREMA RATNIM ZLOČINIMA

Što ste detektirali kao ključni problem. Često ste isticali kako nema suradnje, kako se tijela zadužena da surađuju uopće ne sastaju. Je li problem ipak dublji od samog nesastajanja, ili je ono pak izraz dubljih problema u hrvatsko-srpskim odnosima?

Postoji niz problema. Jedan od njih je svakako nedostatak kritičkog otklona naših društava, političkih elita prema ratnim zločinima počinjenim od svih strana. Ne postoji rešenost da se oni procesuiraju bez obzira ko je u pitanju. Upravo obrnuto. Opstruiraju se istrage zločina pripadnika „naših“, a potenciraju oni za suprotnu stranu. U takvoj atmosferi „nestali“ postaju moneta za potkusurivanje.

Ne postoji politička volja, jer da postoji, odabrali bi se stručni i posvećeni ljudi sa obe strane i dao bi im se mandat i odrešene ruke da se bave pitanjima nestalih i da ih traže bez priče o ratnim zločinima i drugim temama koje bi odvlačile pažnju od ovog najvažnijeg pitanja. Ušančeni smo u nekim već poznatim zahtevima obe strane. I bio sam na sastancima na kojima hrvatska strana izlista svoju listu, onda srpska kaže, a vi niste uradili to i to.... Umesto da se uzmu ta pitanja i jedno po jedno zajednički odradi i utvrdi stanje, činjenice....

Mora se stvoriti poverenje i napraviti dogovor: ako se govori o arhivama da i jedna i druga strana imaju mogućnost uvida, samo, naravno, u okvirima teme nestalih. Da se ekshumiraju poznata grobna mesta. Ima ih preko 40 koje je dala srpska strana – tamo su tela za koja se uglavnom zna ko su. Potrebno je samo to i potvrditi. 16 tela je na groblju u Kninu. Označeni sa nn. Zna se ko su tih 16, ali ne i gde je ko sahranjen. Samo tom akcijom smanjilo bi se spisak nestalih za pedesetak, a isto toliko porodica našlo bi neki svoj mir u tuzi za izgubljenima.

U jednom trenutku je došlo do približavanja. Tada je, kako kažete „duh zajedničkih komemoracija, doneo neki novi mogući put relaksacije odnosa, suočavanja sa prošlošću, sa važnim gestama i perspektivama konkretnih praktičnih koraka izlaska iz pat pozicije mržnje“, ali je „trajao godinu dana“ i „umesto približavanja usledilo je udaljavanje“. Što je pošlo po krivu?

To što se dogodilo u Gruborima, Varivodama, Kninu i drugim mestima bio je dobar uvod, ali nije bilo trajne platforme o normalizaciji i pomirenju. Političke prilike su prekinule ovaj proces. Nije bilo podrške u sporazumu između Hrvatske i Srbije. Kao što su to napravile Nemačka i Francuska.

Spomenuli ste da ste bili na sastanku sa predsednikom Vlade Republike Hrvatske Andrejem Plenkovićem i ministrom hrvatskih branitelja Tomislavom Medvedem. Naveli ste da ste potpuno otvoreno govorili o svim ograničenjima načina potrage za nestalima, da ste davali prijedloge kako pokrenuti proces u formatu koji bi bio efikasniji „lako sam imao utisak da premijer Plenković razume o čemu govorim, ministar Medved je nastupao sa stavovima koji predstavljaju situaciju ušančenosti: mi šaljemo zahteve na koje vaša strana ne odgovora i to je to, idemo na status quo, nema debate o novim mogućim modelima saradnje“, kazali ste. Krije li stvarno Srbija podatke o Hrvatima nestalima u Domovinskom ratu i koji bi tome mogao onda biti razlog?

Već sam odgovorio na oba pitanja. Ali da podvučem, politička volja ne postoji ni na jednoj strani. A da bi se utvrdilo da li se zaista kriju podaci, morali bi da se otvore arhive. Ja nisam imao pristup, dobijao sam samo posredne informacije. Ali npr. znam da je jedina osoba koja se u VOA bavila ovom temom i imala koliko toliko informacije o tome šta se gde nalazi, gde bi se moglo tražiti, već dugo u penziji. Vreme prolazi i sve je manje ljudi koji mogu da svedoče i pomognu. Zbog toga me je takođe sramota, zbog toga što države nisu uradile mnogo više, a mogle su.

Bilo je i ideja da gospodin Medved direktno razgovara sa Vučićem i da se pronađe neko poverenje, ali se nije dovoljno uporno radilo na tome, kao i na uključivanju i zajedničkim aktivnostima porodica nestalih. Mislim da bi zajednički rad veterana takođe pomogao.

PREKINUT ODNOS NORMALIZACIJE I POMIRENJA

Predlagali ste niz načina suradnje, ali oni nisu prihvaćeni. Predlagali ste i zajedničko djelovanje komisija, uz strane eksperte....Sukladno tome ste procijenili kako bi se bitno smanjio pa čak i skoro prepolovio broj neidentificiranih. Ništa nije „prošlo“. Što mislite zbog čega?

I na ovo sam odgovorio, ali evo dodatno. Mislim da nikoga ne zanima iskreno prioritetno da se broj nestalih prepolovi. Svakodnevno ih samo interesuju rejtinzi i kako će izgledati kod onog dela biračkog tela na koje se oslanjaju i podilazi im se.... Napravljena je atmosfera da je saradnja na bilo kojem nivou izdaja.... mada, iz ličnih kontakata, nisam stekao takav utisak. Ljudima je stalo da sarađuju na ovim temama. Bol i tuga ih spajaju.

Bio sam začuđen i ponašanjem međunarodne zajednice. Tužilaštvo za ratne zločine Srbije, na svakom sastanku pominje da na deponiji u mestu Prvča imaju saznanja da je pokopano preko 100 Srba u vreme akcije Bljesak. Hrvatska strana navodi da je svedok bivši hrvatski vojnik nepozdan i da je to prevelika operacija da bi se napravila probna iskopavanja. Meni je to nerazumljivo, jer jedino na taj način možete staviti ad acta ovaj slučaj. Razgovarao sam i sa Međunarodnim Crvenim krstom koji ima pristup snimcima američkih satelita za potrebe potrage za masovnim grobnicama. Uz pomoć ovih snimaka otkrivene su neke grobnice u Bosni, ali i na jugu Srbije. Oni su potvrdili da bi mogli da asistiraju ako im to zatraži Komisija za nestale Srbije. Poslat je zahtev, ali onda se tražila saglasnost Hrvatske koja nije dobijena. Isto sam predlagao i za potragu za autobusom koji iz Vukovara nije otišao u onoj grupi prema Ovčari. Ali nemam informacije da li se nešto po tom pitanju dogodilo.

Dok su istražitelji Haškog tribunala bili na terenu u Hrvatskoj, ekshumiran je i identifikovan veći broj nestalih. Onog trenutka kada su otišli bitno je smanjen taj broj. I to je dovoljan pokazatelj koliko su naše države zainteresovane za ovu temu, ali i koliko bi međunarodna zajednica mogla da pomogne.

Prije dvije godine ste naveli kako je malo poznato „da se u mrtvačnicama u Zagrebu, Rijeci i Osijeku nalaze posmrtni ostaci 854 žrtve“. Također, kako je „Povjerenstvo iznijelo podatak da je utvrđen genotip za 96 % posmrtnih ostataka i da za identifikaciju nedostaju referentni uzorci srodnika nestalih osoba radi DNK analize, a u cilju utvrđivanja identiteta ekshumiranih posmrtnih ostataka“. Kako je moguće da je uz tako visok postotak utvrđenog genotipa tako mala i spora identifikacija? Je li to posljedica nesuradnje i nedijeljenja podataka?

Hrvatska strana ne želi da podeli informacije o tome na kojim lokacijama su ekshumirana ova tela. Kada bi se to znalo onda bi sa srpske strane moglo da se proceni ko bi to mogao biti, jer se uglavnom znaju lokacije odakle su nestali ili gde su poslednji put vidjeni. Tako bi lakše mogli ciljano da budu traženi srodnici da daju dnk ili da na neki drugi način učestvuju u identifikaciji. Isto važi i za nestale Hrvate. Sigurno bi mogao da se u mnogim slučajevima pronađe neki komšija Srbin koji nešto zna. Zajednička baza podataka o svakom nestalom pomogla bi, kao i potraga za srođnicima. Ima i onih sa srpske strane koji ne potenciraju pitanje nestalog srodnika, jer bi mogli imati problema u Hrvatskoj sa svojim pravima, komunikacijama. I nije da u nekim slučajevima nisu u pravu.

NEDOSTATAK POLITIČK VOLJE

Isticali ste da je srpska strana godinama tražila ekshumaciju 36 poznatih grobnih mjesta i izviđanje 54 lokacije koje zahtijevaju probna iskopavanja. To je okvirno 90 lokacija na kojima se, po vašim saznanjima i iskustvu, u nekim grobnim mjestima može pronaći više od jednog tijela. Zašto hrvatska strana ne poduzima ništa u pogledu tih lokacija?

Nemam dokaze, ali stalno imam neki utisak da neko u Hrvatskoj kalkuliše u smislu, ako bi se identifikovalo u godinu dana npr. 50 nestalih Srba, a desetak Hrvata, da bi im to bio politički problem. Ne mogu drugačije to da objasnim.

Ako prihvatimo tvrdnju koja se stalno ističe i sa najviših mjesta u Hrvatskoj, od Predsjednika Republike do predsjednika Vlade te dijela nevladinih udruga, da Srbija krije podatke, koji bi to razlog bio da Hrvatska ne radi na otkrivanju sudbina nestalih svojih građana srpske nacionalnosti? Je li razlog u tome što bi identifikacija otvorila prostor da se javno progovori o vremenu i okolnostima njihovog nestanka?

Da. To su najčešće tabuizirane teme. Ali one su generalno otvorene i stalno će biti izvor nestabilnosti i sukoba ako ne počne sa sistematskim zatvaranjem tako što ćemo se suočiti i raditi na humanitarnom aspektu tražeći nestale, pomažući da se deo rana zaceli.

Je li jedan od razloga nedovoljno prisutnog problema nestalih uopće te posebno hrvatskih građana srpske nacionalnosti u suzdržanosti srpskih udruga pa i krovne organizacije Srba u Hrvatskoj SNV-a, zbog osjećaja tereta kojeg nose s obzirom na uzroke rata i ratna stradanja i razaranja u Hrvatskoj?

U vreme mojeg mandata sarađivao sam sa SNV-om i drugim srpskim organizacijama, kao i sa poslanicima Srba u Saboru. Tad su i oni bili veoma aktivni, što javno što nejavno. Na žalost, mnogo toga što su oni poduzimali ili što su zagovarali naišlo je ili na gluhe uši ili na obećanja koja se nisu ostvarivala. To ih svakako nije ohrabrialo da budu još aktivniji. Znam da se uprkos tome nisu prestali baviti pitanjem izbeglica.

Kao istaknutog i poznatog novinara moram vas pitati kolika je u svemu ovome odgovornost medija, kako u pogledu pristupa i obrade ove teme, koja je često prigodnačarska tako i u pogledu potrebe da se sa pravnog, političkog i moralnog aspekta kritički razmotri ovaj problem koji je prvenstveno humanitarni pa i civilizacijski?

Mediji bi svakako mogli mnogo više da urade istažujući i ove probleme o kojima govorim. Mislim da bi mediji trebali biti angažovaniji i da bi morali da nateraju vlasti da daju podatke o tome zašto tako sporo idu identifikacije, ne samo na nivou pitanja od značaja za javnost, već da se, pored toga, istraže pravi motivi. Također, gde su i zašto se čuvaju svedoci koji su bili zaduženi za asanaciju terena u Vukovaru i okolini... i gde su kompletni podaci o tome. Itd. Nedostaje istraživački duh. Verujem da i u arhivama Haškog tribunala ima puno podataka, ali je potrebno angažovati novinare da rade na ovim temama po više meseci, a redakcije jedva krpe kraj s krajem itd...

* Veran Matić (1962) istaknuti je srpski novinar, predsjednik Fonda direktora B92 te nekadašnji direktor i glavni i odgovorni urednik radio i televizije B92, koju je osnovao 1989. godine i koja je 90-tih djelovala sa prepoznatljivih antiratnih i antirežimskih pozicija. Novinarstvom se počeo baviti 1984. godine, u alternativnim i omladinskim medijima u Beogradu, Zagrebu i Ljubljani. Uz brojne funkcije u Srbiji predsjednik je Asocijacije nezavisnih elektronskih medija (ANEM) i član Stalne radne grupe za sigurnost novinara te Komisije za istraživanje ubojstava novinara koja je na njegovu inicijativu osnovana u veljači 2013. Koordinator je SEEMO, Medijske organizacije jugoistočne Evrope za Srbiju. Dobitnik je brojnih priznanja za novinarstvo i novinarsku hrabrost među kojima i Međunarodnog novinarskog instituta (IPI), francuskog viteza Legije časti, njujorškog Komiteta za zaštitu novinara (CPJ), nagrade Olof Palme Memorial Fund, orden Saveznog krsta SR Njemačke za zalaganje na suočavanju s prošlošću i pomirenju među ljudima u regiji.

Predsjednik Srbije Aleksandar Vučić imenovao ga je 10. kolovoza 2018. godine za svog posebnog izaslanika za rješavanje pitanja nestalih s Hrvatskom. Prigodom imenovanja Matić je izjavio da će se zalagati za depolitiziranje procesa potrage za nestalima i otvaranje arhiva te da će surađivati s obiteljima i udrugama obitelji nestalih i nevladinim sektorom. Naglasio je da "obitelji, čiji su najdraži nestali prije gotovo 30 godina moraju dobiti informacije o njihovoj sudbini, bez obzira kojem narodu oni pripadaju i koju su ulogu imali tijekom ratnih zbivanja". Istaknuvši da problem nestalih vidi kao "prvenstveno

humanitarno i civilizacijsko pitanje”, naglasio je kako je to važno i “za suočavanje s prošlošću, demokratizaciju društva, vladavinu prava i europske integracije”. “Nastojat ćemo depolitizirati proces potrage za nestalima”, poručio je Matić, najavljujući blisku suradnju s hrvatskim kolegom Ivanom Vrkićem, tadašnjim gradonačelnikom Osijeka, a kojega je imenovala predsjednica Kolinda Grabar Kitarović.

U kolovozu 2021. godine na konferenciji „Oluja, nekažnjeni zločin – proces traženja nestalih sve usporeniji“, u organizaciji Udruženja obitelji nestalih i poginulih „Suza“ poručio da se “mora promijeniti način rada na obje strane, jer postoji zastoje u procesu pronalaženja nestalih i njihovoj identifikaciji”. Tada je istakao da „u prvom planu treba biti potraga za nestalima, a ne za ratnim zločincima“, odnosno da je „prioritet pronalazak tijela, njihova ekshumacija i pokop“. Hrvatski mediji su tada prenijeli i da je izjavio kako se „država Srbija treba ispričati što nije učinkovitija u pronalaženju nestalih“. Matić je 2021. godine odao poštu srpskim i hrvatskim žrtvama u Vukovaru i tom prilikom kleknuo na Ovčari. „Izražavam veliko žaljenje zbog svega onoga što se dogodilo ovome gradu i građanima ovoga grada tijekom ratnih godina“, rekao je Matić koji je nakon što je na Ovčari položio vijenac i kleknuo ispred spomen obilježja te se pomolio. Također, on je 2020. godine bio i na komemoraciji u Plavnome i Gruborima.

Početak ove godine Matić je na vlastiti zahtjev razriješen dužnosti izaslanika, nastavivši aktivno djelovati u borbi na zaštiti novinara i medijskih sloboda, zbog čega ga je, kao osobu „koja mrzi Srbiju“ i koja „djeluje protiv države“ napao predsjednik Vučić, koji su nezavisne novinarske organizacije ocijenile „izravnim i opasnim zastrašivanjem“ i zbog čega je Matić po drugi put u karijeri zatražio policijsku zaštitu.

Autor: Pero Jurišin – tekst objavljen 15.11.2025.

Tekst je dio serijala projekta „ Problem nestalih osoba u Domovinskom ratu – k istini, a protiv političkih manipulacija „ koji se realizira uz financijsku podršku Agencije za elektroničke medije u okviru Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama – poticanje kvalitetnog novinarstva za 2025. godinu.

